

วรรณคดีที่เกี่ยวข้อง

รายละเอียดเกี่ยวกับวิชาพลศึกษา ตามหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521

วิชาพลศึกษาเป็นวิชาหนึ่งในกลุ่มสร้างเสริมลักษณะนิสัย เป็นกลุ่มที่มุ่งฝึกให้นักเรียนมีบุคลิกภาพทาง อุนิสัย ค่านิยม เจตคติ มีพฤติกรรมในทางที่ดีพึงประสงค์¹ มีวิชาที่เกี่ยวข้องในกลุ่มนี้ด้วย คือ จริยศึกษา ศิลปศึกษา กิจกรรมสร้างนิสัย และดนตรี-นาฏศิลป์ ซึ่งแต่ละรายวิชามีจุดประสงค์เฉพาะวิชากำหนดไว้อย่างชัดเจน สำหรับวิชาพลศึกษานั้นได้กำหนดไว้ดังนี้ คือ

1. ให้มีร่างกายสมบูรณ์ แข็งแรง และสง่างาม
2. ให้ได้รับความสนุกสนานจากการเรียนการเล่น
3. ให้สนใจการเล่นเป็นหมู่คณะ ยอมรับกติกาและผลของการเล่น
4. ให้มีทักษะการเคลื่อนไหวพื้นฐาน กิจกรรมเข้าจังหวะ และทักษะที่จะนำไปสู่

กิจกรรมกีฬา

5. ให้มีทักษะกีฬาทั้งประเภทบุคคลและทีม
6. ให้เห็นความสำคัญและสนใจในกิจกรรมนันทนาการ
7. ให้เห็นคุณค่าของการรักษาสุขภาพของตน และการออกกำลังกายอย่างสม่ำเสมอ
8. ให้สามารถปรับตนเองเข้ากับผู้อื่นและสิ่งแวดล้อม

¹ กระทรวงศึกษาธิการ, แนวการใช้หลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521

(กรุงเทพมหานคร: กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ, 2522), หน้า 325.

9. ให้อบรมรับความสามารถของผู้อื่น และความแตกต่างระหว่างบุคคล ¹

สำหรับในการจัดหมวดหมู่ประสมภพให้นักเรียนเรียนนั้น หลักสูตรได้แบ่งเนื้อหาออกเป็น 3 ช่วง ช่วงละ 2 ปี คือ ประถมปีที่ 1 - 2, ประถมปีที่ 3 - 4 และ ประถมปีที่ 5 - 6 ทั้งนี้ เพื่อให้ยืดหยุ่นตามพัฒนาการของเด็ก และความเหมาะสมของท้องถิ่น ซึ่งเนื้อหานั้นอาจจะพัฒนาเปลี่ยนแปลงได้ ² โดยหลักสูตรได้กำหนดเนื้อหา/กิจกรรม และจุดประสงค์การเรียนรู้ในแต่ละช่วงเอาไว้ เพื่อช่วยให้ผู้สอนได้เห็นแนวทางในการสอนได้ดียิ่งขึ้น สำหรับเนื้อหา/กิจกรรมและจุดประสงค์การเรียนรู้ในแต่ละช่วงได้กำหนดไว้ดังนี้ คือ ³

เนื้อหา/กิจกรรมวิชาพลศึกษา ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 - 2 ประกอบด้วย

1. การเคลื่อนไหวขั้นพื้นฐาน

- 1.1 การนอน นั่ง ยืน เดิน วิ่ง กระโดด ล้ม ฯลฯ
- 1.2 การยกตัว ทรงตัว ก้มตัว ฯลฯ
- 1.3 การขว้าง ปา เหวี่ยง ฯลฯ

2. การเล่นสมมติ

- 2.1 กิจกรรมการเคลื่อนไหวขั้นพื้นฐาน ซึ่งประกอบด้วยเกมและการเล่นสมมุติอย่างง่าย ๆ และให้ความสนุกสนานเพลิดเพลิน
- 2.2 การเล่นที่แสดงท่าทางประกอบ

¹ กระทรวงศึกษาธิการ, หลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521. (กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว, 2521), หน้า 325.

² เรื่องเดียวกัน. หน้า 4

³ กระทรวงศึกษาธิการ, หลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521. หน้า 126-333.

3. เกมเบ็ดเตล็ด
  - 3.1 การเล่นเป็นวงกลม เช่น เสือกินวัว ฯลฯ
  - 3.2 การเล่นไล่ตะ เช่น ดึงจับหลัก ฯลฯ
  - 3.3 การเล่นพื้นเมือง
4. กิจกรรมเข้าจังหวะ
  - 4.1 กิจกรรมการเคลื่อนไหวให้เข้าจังหวะเพลง หรือการเคาะจังหวะ
  - 4.2 เกมการเล่นประกอบเพลง เช่น แมงมุม มอดูซ่อนผ้า ฯลฯ
  - 4.3 การเล่นประกอบท่าทางเข้าบท
  - 4.4 กิจกรรมพื้นเมืองประกอบจังหวะดนตรี
5. การเล่นเกมผลัด
  - 5.1 การเล่นที่ใช้การเคลื่อนไหวพื้นฐาน เช่น การวิ่ง เดิน กระโดด ฯลฯ
  - 5.2 การเล่นที่ใช้อุปกรณ์ประกอบ เช่น เดินแข่งเอาหนังสือวางบนศีรษะ ฯลฯ
6. การเล่นเกมโยน เช่น กระโดดถอยหลัง เดินไต่ราว กระโดดกบมือในอากาศ ฯลฯ

การสอนวิชาพลศึกษา ตามเนื้อหา/กิจกรรม ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 - 2 มีจุดมุ่งหมาย เพื่อให้ผู้เรียนบรรลุจุดประสงค์การเรียนรู้ ดังนี้

1. สามารถเคลื่อนไหวตามความต้องการและตามธรรมชาติของเด็กได้
2. มีทักษะในการเคลื่อนไหวอย่างถูกต้อง
3. มีบุคลิกภาพและทรงท่าที่ดี
4. ปฏิบัติตนเพื่อแก้ไขความบกพร่องทางร่างกายให้ดีขึ้นได้
5. พัฒนาการใช้กล้ามเนื้อให้เหมาะสมกับวัย
6. สามารถเคลื่อนไหวตามจังหวะดนตรีได้
7. มีความสนุกสนานในการเรียนพลศึกษา

เนื้อหา/กิจกรรมวิชาพลศึกษา ระดับประถมศึกษาปีที่ 3 - 4 ประกอบด้วย

1. เกมเบ็คเท็ค

คัดแปลงกีฬาใหญ่ให้เหมาะสมกับสภาพนักเรียน เช่น คัดแปลงบาสเก็ตบอล เน้นบอล เป็นเซิร์ฟบอล หรือการคัดแปลงฟุตบอลให้เป็นการเล่นฝ่ายละ 7 คน

2. กิจกรรมเข้าจังหวะ

2.1 การเล่นพื้นเมืองที่เข้าจังหวะดนตรี

2.2 การเต้นและรำพื้นเมืองของไทย

2.3 การเต้นและรำพื้นเมืองที่มีการร้องเพลงประกอบ

2.4 กายบริหารตามจังหวะหรือจังหวะดนตรี

3. ยิมนาสติกขั้นพื้นฐาน

3.1 การก้ม การย่อตัว การกระโดด การห้อยโหน การไต่เชือก การปีนป่าย

3.2 การทรงตัว ความอ่อนตัว ความคล่องแคล่ว ฯลฯ โดยใช้อุปกรณ์ที่เหมาะสมกับกิจกรรมและวัยของนักเรียน เช่น เชือก หอนไม้ ห่วง ฯลฯ

4. กีฬา

การเล่นที่ใช้ทักษะยากขึ้น มีกฎเกณฑ์การเล่น โดยคัดแปลงสนามและอุปกรณ์ให้เหมาะสมกับวัยของผู้เรียน

5. กรีฑาขั้นพื้นฐาน

5.1 การวิ่งระยะสั้น

5.2 การวิ่งผลัดแบบต่าง ๆ

5.3 การกระโดดไกล

6. กิจกรรมนันทนาการประเภทต่าง ๆ

การสอนวิชาพลศึกษา ตามเนื้อหา/กิจกรรม ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 - 4 มีจุดมุ่งหมาย เพื่อให้ผู้เรียนบรรลุจุดประสงค์การเรียนรู้ ดังนี้

1. มีบุคลิกภาพและทรวดทรงที่ดี
2. มีทักษะในการเคลื่อนไหว คล่องแคล่วถูกต้อง และสามารถเล่นกีฬาได้
3. เล่นตามกฎ กติกา และแบบแผน
4. เคลื่อนไหวตามจังหวะดนตรีได้
5. มีความสนุกสนานในการเรียนพลศึกษา

เนื้อหา/กิจกรรมวิชาพลศึกษา ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 - 6 ประกอบด้วย

1. กิจกรรมเข้าจังหวะ
  - 1.1 กิจกรรมตามหลักสูตรประถมศึกษาปีที่ 3 - 4
  - 1.2 การเต้นและรำพื้นเมืองนานาชาติ
2. ยิมเนซติก
  - 2.1 กิจกรรมตามหลักสูตรชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 - 4 แต่ใช้ทักษะที่ยากขึ้น เช่น ทกบ การหกสามเส้า การหกสี่ระดั้ว ฯลฯ
  - 2.2 การทรงตัว ความอ่อนตัว ความคล่องตัว ความคล่องแคล่ว ฯลฯ
ที่ใช้อุปกรณ์ที่เหมาะสมกับกิจกรรมและวัยของผู้เรียน เช่น กระดานสปริง หีบกระโดด ฯลฯ
3. กีฬา
  - 3.1 ประเภทบุคคล เช่น แบดมินตัน บิงปอง ฯลฯ
  - 3.2 ประเภททีม เช่น ฟุตบอล วอลเลย์บอล แอคนบอล ตะกร้อ ฯลฯ
4. กรีฑา
  - 4.1 ประเภทวิ่ง วิ่งระยะสั้น วิ่งผลัดแบบต่าง ๆ
  - 4.2 ประเภทลาน กระโดดไกล กระโดดสูง
5. กิจกรรมทดสอบสมรรถภาพทางกาย และการฝึกทักษะเฉพาะ เช่น การรูก-
นั่ง นั่งกระโดด คัมพัน คิงซ้อ กระโดดเชือก ฯลฯ
6. กิจกรรมวิ่งผลัดที่ยากขึ้น โดยนำทักษะเบื้องต้นของกีฬามาใช้ ได้แก่
กระโดดข้ามสิ่งกีดขวาง เดี่ยวบอลอ้อมหลัก วิ่งกระโดดเชือกแข่งขัน ฯลฯ

7. กิจกรรมนันทนาการประเภทต่าง ๆ

การสอนวิชาพลศึกษา ทมเนื้อหา/กิจกรรม ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 - 6 มีจุดมุ่งหมาย เพื่อให้ผู้เรียนบรรลุจุดประสงค์การเรียนรู้ ดังนี้

1. มีทักษะในการเล่นกีฬา ทั้งประเภทบุคคลและหมู่คณะ
2. รู้กีฬาเป็น รู้กติกา วิธีการเล่น และยอมรับผลของการเล่น
3. มีทักษะในการเคลื่อนไหวตามจังหวะดนตรี
4. ฝึกให้มีความแข็งแรง ออกทน และมีสมรรถภาพทางกาย
5. มีความสนุกสนานในการเรียนพลศึกษา
6. เห็นคุณค่า และเข้าร่วมกิจกรรมนันทนาการ

นอกเหนือจากนี้ หลักสูตรยังกำหนดแนวทางเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอน ที่จะให้ผู้เรียนได้บรรลุเป้าหมายตามจุดประสงค์ที่วางไว้ ดังนี้ ¹

1. การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ตลอดจนเนื้อหาในแต่ละบทเรียน ควรให้ยึดหยุ่นตามเหตุการณ์สภาพท้องถิ่น ความสนใจของผู้เรียน และให้มีความสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มวิชามากที่สุดเท่าที่ทำได้
2. ผู้สอน ควรใช้วิธีสอนที่จะให้ผู้เรียนรู้ปัญหา และความต้องการของท้องถิ่น ฝึกให้คิดเป็น แก้ปัญหาเป็น และรู้จักนำความรู้ไปใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวัน โดยพิจารณาวิธีสอนที่เห็นว่าเหมาะสมกับจุดประสงค์และลักษณะเนื้อหาวิชา เช่น การสอนแบบแก้ปัญหา ค้นคว้า อภิปราย ทำงานกลุ่ม ฯลฯ
3. ผู้สอน ควรคำนึงถึงการที่จะให้ผู้เรียนมีโอกาสเรียนทั้งภาควิชาการ และภาคปฏิบัติ ซึ่งมีผลส่งเสริมคุณลักษณะเฉพาะของแต่ละบุคคล และให้ผู้เรียนอยู่ในสังคมได้อย่างเป็นสุข

¹ กระทรวงศึกษาธิการ, หลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521, หน้า 4

4. เวลาเรียนกำหนดไว้คาบละ 20 นาที ในการจัดสอนให้โรงเรียนหรือท้องถิ่น กำหนดช่วงเวลาตารางเรียนเอง โดยจะกำหนดครั้งละกี่คาบเป็นช่วงสั้น ๆ หรือยาวได้ตาม ความเหมาะสมกับวัยของผู้เรียน ลักษณะเนื้อหากิจกรรม

ในด้านการวัดและประเมินผลการเรียนนั้น เป็นไปตามระเบียบกระทรวงศึกษาธิการ ว่าด้วยการประเมินผลการเรียน¹ ซึ่งกำหนดให้มีการประเมินผลการเรียน เพื่อปรับปรุงการ เรียนการสอน และเพื่อตัดสินผลการเรียน² สำหรับวิธีการประเมินผลการเรียนนั้น ระเบียบ กระทรวงศึกษาธิการ ว่าด้วยการประเมินผลการเรียนระดับประถมศึกษา พ.ศ. 2520 ได้กำหนด รายละเอียดไว้ ดังนี้ คือ

ข้อ 1 การประเมินผลเพื่อปรับปรุงการเรียนการสอนให้ถือปฏิบัติ ดังนี้

(1) ให้ถือเป็นหน้าที่ของครูผู้สอนทุกคน ที่จะต้องตรวจสอบความรู้พื้นฐานและ ทักษะเบื้องต้นของนักเรียนที่ตนสอนก่อนที่จะสอนแต่ละชั้น

(2) ในระหว่างเรียนให้ครูผู้สอนวัดและประเมินว่า นักเรียนมีความรู้ความสามารถ ตามจุดประสงค์ที่กำหนดไว้ในสมุดประจำชั้นหรือไม่

(3) ให้วัดผลตามข้อ 1 (2) ด้วยวิธีการหลาย ๆ วิธี เช่น วิธีสังเกต วิธีตรวจงาน วิธีสัมภาษณ์ และการใช้ข้อสอบแบบต่าง ๆ

(4) ให้มีการประเมินผลปลายภาคเรียนทุกภาค โดยมีการสอบวิชา/กลุ่มวิชา ที่กำหนดไว้ในข้อ 3 เพื่อแจ้งให้ผู้ปกครองทราบผลการเรียนโดยสรุปของแต่ละภาค เว้นแต่ชั้น ประถมปีที่ 2, 4 และ 6 ไม่ต้องจัดสอบในปลายภาคเรียนสุดท้าย เพราะมีการสอบปลายปีอยู่ แล้ว

(5) จากข้อ 1 (2) และ (4) เมื่อพบว่านักเรียนคนใด มีข้อบกพร่องใน จุดประสงค์ข้อใดหรือเรื่องใด ให้ถือว่าเป็นความรับผิดชอบของโรงเรียนที่จะต้องจัดการสอน ซ่อมเสริมให้

¹ กระทรวงศึกษาธิการ, หลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521, หน้า 5

² กกรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ, คู่มือการวัดหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521, หน้า 51 - 52

ข้อ 2 การประเมินผลเพื่อตัดสินผลการเรียน ให้มีการประเมินผล 2 ประเภท คือ

(1) ให้ประเมินการผ่านจุดประสงค์ที่กำหนดไว้ในสมุทประจําชั้นของแต่ละวิชา/
กลุ่มวิชา ก่อนสอบครั้งสุดท้าย 2 สัปดาห์

(2) ให้มีการประเมินผลปลายปี เฉพาะชั้นประถมศึกษาปีที่ 2, 4 และ 6
โดยมีการสอบวิชา/กลุ่มวิชา ที่กำหนดไว้ในข้อ 3

ข้อ 3 วิชา/กลุ่มวิชาที่สอบตามข้อ 1 (4) และ 2 (2) ให้เป็นไปดังต่อไปนี้

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 และ 2 สอบ ภาษาไทยและคณิตศาสตร์

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 และ 4 สอบ ภาษาไทย คณิตศาสตร์ และความรู้พื้นฐาน

ทั่วไป

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 และ 6 สอบ ภาษาไทย คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์

สังคมศึกษา พลานามัย ศิลปะศึกษา-ดนตรี การงาน-อาชีพ ภาษาอังกฤษหรือวิชาเลือก

ข้อ 4 การสอบแต่ละวิชา/กลุ่มวิชา ในข้อ 1 (4) และ 2 (2) ให้แจ้งเป็นระดับ
ผลการเรียน ดังนี้

4	ดีมาก	หมายถึง	ได้คะแนนตั้งแต่ร้อยละ 80 ขึ้นไป
3	ดี	หมายถึง	ได้คะแนนระหว่างร้อยละ 70 - 79
2	ค่อนข้างดี	หมายถึง	ได้คะแนนระหว่างร้อยละ 60 - 69
1	พอใช้	หมายถึง	ได้คะแนนระหว่างร้อยละ 40 - 59
0	ต้องแก้ไข	หมายถึง	ได้คะแนนต่ำกว่าร้อยละ 40

ระบบการบริหารการศึกษาของกรุงเทพมหานคร¹

อำนาจหน้าที่ของกรุงเทพมหานครในการจัดการศึกษา ตามนัยมาตรา 66 (6) แห่ง
พระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. 2518 คือ การจัดการประถมศึกษา

¹ สำนักการศึกษา กรุงเทพมหานคร, คู่มือกรรมการการศึกษาของกรุงเทพมหานคร
(กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์ประจำสำนักการศึกษา, 2524), หน้า 1 - 3

รายงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในต่างประเทศ

ในปี ค.ศ. 1965 ดอนนา โจ เวิร์คแมน (Donno Jo Workman) ได้ทำการเปรียบเทียบผลการสอนทักษะ ระหว่างครูพลศึกษาและครูประจำชั้นในหัวข้อเรื่อง "A Comparison in Selected Skills of Children taught by the Physical Education Specialist and Those taught by Classroom Teachers" โดยการคัดเลือกนักเรียน 18 โรงเรียน แบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม ๆ ละ 200 คน มาทดสอบ พบว่า กลุ่มที่เรียนกับครูพลศึกษา มีความสามารถดีกว่ากลุ่มที่เรียนกับครูประจำชั้น¹

ในปี ค.ศ. 1969 ซิลเวสเตอร์ (Silvester) ได้ศึกษาเรื่อง "ทัศนคติที่มีต่อการพลศึกษาในโรงเรียนประถมศึกษา" โดยใช้แบบสอบถาม ตามผู้บริหารโรงเรียน 172 คน พบว่า ครูพลศึกษาที่มีวุฒิปริญญาและสูงกว่าจะมีความเข้าใจหลักการ และวิธีการสอนพลศึกษาที่ดีกว่า ส่วนครูไม่มีวุฒิทางพลศึกษาส่วนใหญ่สอนโดยปล่อยให้เด็กเรียน มีส่วนร่วมกิจกรรมต่าง ๆ ตามลำพัง เพราะไม่มีหลักการและวิธีการสอนพลศึกษา เป็นเหตุให้นักเรียนไม่ประสบความสำเร็จ ผู้วิจัยได้เสนอแนะว่า ควรจะเพิ่มจำนวนครูพลศึกษาที่มีวุฒิทางพลศึกษา เพื่อทดแทนครูพลศึกษาที่ไม่มีวุฒิทางพลศึกษาที่กำลังสอนในขณะนี้ และควรจัดพลศึกษานีเทศกขึ้นเพื่อให้ความช่วยเหลือ และสาธิตการสอนพลศึกษาให้กับโรงเรียนประถมศึกษาต่าง ๆ²

ในปี ค.ศ. 1974 เฮนเลย์ ราฟ วิลลาร์ด (Hensley, Ralph Willard) ได้วิจัยหัวข้อเรื่อง "An Assessment of Physical Education Programs in Selected Elementary Schools" โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อพิจารณาถึงสภาพของโปรแกรม

¹ Donna J. Workman, "A Comparison in Selected Skills of Children taught by the Physical Education Specialist and Those taught by classroom teachers." Dissertation Abstracts Vol.21 November 1965, p. 2581 A.

² P.J. Silvester, "Attitude to Physical Education in the Primary School" Physical Education 61 (July 1969): 32 - 36.

พลศึกษาในโรงเรียนประถมศึกษาของรัฐเทเนซซี และเพื่อที่จะทราบถึงทัศนคติของผู้บริหารและครูที่มีความรู้ความเข้าใจในโปรแกรมพลศึกษา กับผู้บริหารและครูที่ไม่มีความรู้ความเข้าใจในโปรแกรมพลศึกษา โดยใช้แบบสอบถามส่งไปทางไปรษณีย์ ถามผู้บริหารและครูในโรงเรียนประถมศึกษา จำนวน 113 คน เกี่ยวกับงานปรัชญา อุปกรณ์การสวนและเครื่องอำนวยความสะดวก เทคนิคและวิธีการประเมินผล การเรียนการสอน พบว่า มีความแตกต่างกันระหว่างทัศนคติของครูพลศึกษากับครูประจำชั้น เกี่ยวกับโปรแกรมพลศึกษา และมีความแตกต่างกันระหว่างผู้บริหารที่มีความเข้าใจและไม่เข้าใจโปรแกรมพลศึกษา¹

ปีค.ศ. 1977 อมันสัน นีนา อลิซ (Amunson, Nena Alice) ได้ทำการวิจัยในหัวข้อเรื่อง "Elementary School Physical Education Programs at Selected California Collages and Universities" มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาหลักสูตรที่ใช้ในโรงเรียนประถมศึกษาว่ามีความเหมาะสม และเพื่อที่จะเป็นพื้นฐานเรียนต่อในระดับวิทยาลัยและมหาวิทยาลัยใดหรือไม่ เพื่อเป็นการทบทวนและปรับปรุงโครงสร้างของหลักสูตรให้เหมาะสมที่จะนำไปใช้ศึกษาต่อในระดับสูงต่อไป ในการวิจัยใช้แบบสอบถามและสัมภาษณ์ เป็นรายบุคคล ในหัวข้อต่อไปนี้ ภูมิหลัง ความมุ่งหมาย การจัดดำเนินการ การเป็นแนว งบประมาณ² แนวโน้มในอนาคต และการเตรียมตัวของครูสอน ผลปรากฏว่า มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญ

รายงานวิจัยที่เกี่ยวข้องภายในประเทศ

ในปีพ.ศ. 2514 สวัสดิ์ ทรัพย์จำนงก์ ได้วิจัยเรื่อง "ปัญหาการสอนพลศึกษาในชั้นประถมศึกษาตอนต้น ในจังหวัดพระนคร" โดยใช้แบบสอบถาม ถามผู้ที่สอนวิชาพลศึกษาในโรงเรียนสังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัด เทศบาล เอกชน และกรมสามัญศึกษา ในจังหวัดพระนคร จำนวน 270 คน พบว่า สภาพการสอนส่วนใหญ่ใช้ครูประจำชั้นสอน การดำเนินการ

¹ Henley Ralph Willard, "An Assessment of Physical Education Programs in Selected Elementary School" Dissertation Abstracts 36 (August 1975) 765A.

² Amunson Nena Alice, "Elementary School Physical Education program at Selected California Collages and Universities" Dissertation Abstracts 38 (July 1977): 151A-152A.

สอนในชั่วโมงพลศึกษายังขาดหลักการและวิธีดำเนินการ ปัญหาการสอนพลศึกษาที่พบ คือ ไม่มีเวลาพอที่จะจัดกิจกรรมต่าง ๆ ขาดสถานที่ อุปกรณ์ และเครื่องอำนวยความสะดวก ผู้บังคับบัญชาสนับสนุนน้อยกว่าวิชาอื่น ผู้ปกครองเอาใจใส่การเรียนรู้วิชาพลศึกษาของนักเรียนน้อย ครูนำชั่วโมงพลศึกษาไปทำกิจกรรมอื่น สอนไม่ทันหลักสูตร และมีประสบการณ์ในการวัดผลน้อย ผู้ตอบได้ให้ข้อเสนอแนะว่า ควรปรับปรุงวิธีการสอน อุปกรณ์ เครื่องอำนวยความสะดวก ความร่วมมือของผู้ปกครองและผู้บริหาร ต้องการให้มีการอบรมและนิเทศการสอนให้มากขึ้น¹

ในปีเดียวกัน ได้มีการสัมมนาศึกษานิเทศก์ทั่วราชอาณาจักรถึงปัญหาการนำหลักสูตร 2503 ไปใช้ สรุปปัญหาการนำหลักสูตร 2503 หมวดวิชาพลศึกษามายไปใช้ได้ ดังนี้ คือ

1. เกี่ยวกับประมวลการสอน ซึ่งได้ยึดแนวนโยบายของส่วนกลางเป็นหลักในการนำมาปรับปรุงให้เหมาะสมแก่ภูมิภาคนั้น โดยข้อเท็จจริง ส่วนภูมิภาคมักลอกเลียนแบบคัดลอกมาจากส่วนกลาง กลุ่มบุคคลที่ทำก็มีจำนวนน้อย ไม่ได้รวบรวมจากหลายความคิด โดยมากเป็นการลอกจากคู่มือครู หรือตำราเรียนเล่มใดเล่มหนึ่งเท่านั้น
2. ครูผู้สอนส่วนมากขาดทักษะและความรู้ความชำนาญในการสอนวิชานี้ โดยเฉพาะลักษณะของวิชาพลศึกษามัน จำเป็นที่ผู้สอนจะต้องมีความเข้าใจหลักสูตรให้แจ่มชัด ผู้สอนต้องเข้าใจเลือกกิจกรรม และถ่ายทอดการเรียนรู้ เพื่อให้เด็กเปลี่ยนพฤติกรรมทั้งด้านความรู้ ทักษะ และการปฏิบัติพร้อม ๆ กัน โดยเฉพาะในสถานพลศึกษา ถ้าหากผู้สอนไม่มีทักษะ และขาดความเสียสละแล้ว ก็จะปล่อยให้เด็กเล่นตามลำพังมากกว่าจะสอนตามตารางสอน หรือมักให้เด็กได้เรียนท่องจำมากกว่าได้ปฏิบัติจริง
3. ในระดับผู้บริหารขาดความเอาใจใส่ มองไม่เห็นความสำคัญของวิชา ไม่สนับสนุนการจัดกิจกรรม หรือใช้อำนาจอย่างอื่น ให้โรงเรียนส่งเสริมการเรียนการสอนวิชาพลศึกษามันให้

¹ สวัสดิ์ ทวีพจน์วงศ์, "ปัญหาการสอนวิชาพลศึกษาในชั้นประถมศึกษาตอนต้น ในจังหวัดพระนคร" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต แผนกวิชาพลศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2514), หน้าบทคัดย่อ

ไค้ผลเท่าที่ควร มักจะใช้ชั่วโมงในการสอนพลศึกษาหรือสุขศึกษา ไปทบทวนการเรียนวิชาอื่น หรือให้ทำกิจกรรมอย่างอื่น

4. การจัดสภาพแวดล้อมไม่สอดคล้อง หรือส่งเสริมการเรียนการสอนในโรงเรียน เช่น การจัดสุขาภิบาลในโรงเรียนไม่เหมาะสม ห้องน้ำ ห้องส้วมไม่เพียงพอ ความสะอาด ในโรงเรียนยังไม่เป็นตัวอย่างที่ดี การจัดบริการอนามัยยังไม่ทั่วถึงและเพียงพอ เช่น การจัด บริการตรวจสุขภาพ การจัดห้องพยาบาลและเวชภัณฑ์สำหรับปฐมพยาบาลเมื่อเจ็บป่วย การปลูก ฝึ หรือให้ภูมิคุ้มกันโรค สิ่งแวดล้อมทาง ๆ เหล่านี้เป็นอุปสรรคขัดขวางการเรียนวิชาพลานามัย เพื่อให้ไค้ผลดีเป็นอย่างยิ่ง

5. สภาพทางเศรษฐกิจและสังคม เป็นอุปสรรคต่อการเรียนการสอน เช่น ในห้องที่ ยากจนเด็กขาดแคลน เครื่องนุ่งห่ม บางห้องที่กั้นคานหึ่งแล้ง หรืออยู่ใกล้แหล่งเสื่อมโทรม ทำให้ จัดกิจกรรมไม่ไค้ผล ขนบธรรมเนียมประเพณีบางท้องถิ่นให้ทัศนคติและความเชื่อที่ผิด ๆ แก่เด็ก เช่น การกินกับข้าวมาก ๆ ทำให้เป็นศาลขโมย ผู้ปกครองขาดความเอาใจใส่บุตรหลาน ในการฝึกสุขนิสัยที่ดีให้เด็ก

6. อัตราเวลาเรียนน้อยเมื่อเทียบกับวิชาอื่น (6 วิชา) มีพลานามัยเพียง 12% ของชั่วโมงสอนทั้งหมด และจะต้องแบ่งเป็นสุขศึกษาและพลศึกษาอีกทำให้ชั่วโมงน้อยลง ผู้สอน จึงเร่งสอนโดยการบอกจุด ๆ ท่อง ๆ เพื่อให้จบหลักสูตร ไม่มีเวลาจัดประสบการณ์ให้เด็กได้ ปฏิบัติ การจัดชั่วโมงพลศึกษาต้องเสียเวลาในการเตรียมตัว และทำความสะอาดร่างกาย บางแห่งขาดอุปกรณ์

7. คะแนนในหมวดวิชาน้อย ทำให้ผู้เรียนขาดความสนใจ ในการสอนคัดเลือก เรียนต่อไม่มีวิชาพลานามัยเป็นเกณฑ์ ทำให้ผู้เรียนเห็นความสำคัญน้อยลง

8. ขาดอุปกรณ์และสถานที่ การเรียนพลานามัยจำเป็นมาก จึงจะทำให้การเรียน ไค้ผล โรงเรียนส่วนใหญ่ไม่สนใจจัดทำ ขาดการดูแล สนามบางแห่งคับแคบมากเกินไป

9. ประมวลการสอน คู่มือครู แบบเรียน และหนังสืออ่านประกอบไม่เพียงพอ

10. ชาติเกณฑ์การวัดผลที่ดี เพราะวิชาพลาณามัยต้องวัดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม แต่การทดสอบเป็นการทดสอบข้อเขียน ทฤษฎีเป็นส่วนมาก ผู้เรียนจึงมุ่งสัมฤทธิ์ผลในการเรียน โดยกรทองจำ

11. ชาติการนิเทศอบรมคนพลาณามัย เพื่อให้ทันสมัยและปรับปรุงอยู่เสมอ ศึกษา-นิเทศก็มีไม่เพียงพอ และนิเทศไม่ทั่วถึง การจัดประชุมอบรมน้อยครั้ง

12. ชาติการวิจัยค้นคว้า และทดลองเกี่ยวกับวิชาพลาณามัยโดยเฉพาะ เพราะฝ่ายบริหารให้ความสนใจหรือมองเห็นความจำเป็นที่จะส่งเสริมวิชาอื่นมากกว่า ประกอบกับบุคลากรที่จะจัดทำเรื่องนี้ขาดความรู้ความชำนาญ การวิจัยค้นคว้าและทดลองเพื่อหาทางปรับปรุงส่งเสริมวิชาพลาณามัยให้กว้างขวาง และก้าวหน้ามีอยู่น้อยไม่เพียงพอแก่ความต้องการทางวิชาการ¹

ในปี พ.ศ. 2516 วิโรจน์ มุกต์กัณฑ์ ได้วิจัยเรื่อง "ปัญหาการสอนพลศึกษาในโรงเรียนเทศบาลของกรุงเทพมหานคร" โดยใช้กลุ่มตัวอย่างที่เป็นครูที่มีวุฒิทางพลศึกษาและไม่ มีวุฒิทางพลศึกษา จำนวน 160 คน ผลการวิจัยสรุปได้ว่า ปัญหาการสอนพลศึกษา เนื่องมาจากครูพลศึกษามีไม่เพียงพอใช้ครูประจำชั้นสอนแทน ชั่วโมงการสอนมากเกินไป อุปกรณ์ เครื่องอำนวยความสะดวก ผู้บริหาร นักเรียน การสอนในชั่วโมงเรียน ผู้ปกครองและศึกษานิเทศก์ ซึ่งปัญหาเหล่านี้ครูที่ไม่มีวุฒิทางพลศึกษาประสบปัญหามากกว่าครูที่มีวุฒิทางพลศึกษา²

¹ รายงานการสัมมนาศึกษานิเทศก์ทั่วราชอาณาจักร เมื่อปี พ.ศ. 2513 อ้างถึงใน เสถียร สมัตตภาพงศ์, "การประเมินผลหลักสูตรประถมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2503 หมวดวิชาพลาณามัย" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต แผนกวิชาบริหารการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2519), หน้า 18 - 21

² วิโรจน์ มุกต์กัณฑ์, "ปัญหาการสอนพลศึกษาในโรงเรียนเทศบาลของกรุงเทพมหานคร" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต แผนกวิชาบริหารการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2517), หน้าบทคัดย่อ

ในปีต่อมา พัทธา กาญจนรัตน์ ได้ศึกษาเรื่อง "สิ่งแวดล้อมทางสุขภาพของโรงเรียนประถมศึกษาในกรุงเทพมหานคร" โดยใช้แบบสอบถาม ตามครูใหญ่โรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร และเอกชน ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร พบว่า โรงเรียนในสังกัดกรุงเทพมหานคร มีครูไม่เพียงพอกับจำนวนนักเรียน โรงเรียนตั้งอยู่ในที่ลุ่ม บริเวณวัดหรือสุเหร่า สนามและบริเวณโรงเรียนไม่เพียงพอกับจำนวนนักเรียนและมีต้นไม้ที่อาศัยร่มเงาน้อย การจัดน้ำดื่มน้ำชงยังไม่ถูกสุขลักษณะ ส้วม และที่ถ่ายปัสสาวะไม่เพียงพอ¹

ในปี พ.ศ. 2518 พรศรี ทองสมจิตร ได้วิจัยเรื่อง "พฤติกรรมทางการบริหารโรงเรียนของครูใหญ่โรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร" โดยใช้กลุ่มตัวอย่างเป็นครูใหญ่โรงเรียนประถมศึกษา จำนวน 382 คน ผลการวิจัยสรุปได้ว่า โดยทั่วไปครูใหญ่มีพฤติกรรมทางด้านการจัดองค์การ การจัดบริหารบุคคล การประสานงานในระดับปานกลาง ทำความเข้าใจตกลงกับคณะครูก่อนการปฏิบัติงานส่วนใหญ่ และควบคุมการสอนของครูโดยการเดินรอบ ๆ การแต่งตั้งหัวหน้าหมวดวิชา การไม่ใช้วิธีย้ายครูเมื่อมีความขัดแย้งระหว่างครู การส่งเสริมและสนับสนุนให้ครูไปศึกษาต่อ และครูส่วนมากร่วมมือทำงานดี เป็นพฤติกรรมในแต่ละด้านค่อนข้างสูงตามลำดับ²

ในปีเดียวกัน สุวิช แก้วเกษ ได้ทำการวิจัยเรื่อง "งานบริหารการศึกษาโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร" โดยใช้กลุ่มตัวอย่างเป็นผู้บริหาร 50 คน นักวิชาการ 300 คน และประชาชน 212 คน ผลการวิจัย พบว่า ผู้บริหารมีความเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตร

¹ พัทธา กาญจนรัตน์, "สิ่งแวดล้อมทางสุขภาพของโรงเรียนประถมศึกษาในกรุงเทพมหานคร" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต แผนกวิชาบริหารการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2517), หน้าบทคัดย่อ

² พรศรี ทองสมจิตร, "พฤติกรรมทางการบริหารโรงเรียนของครูใหญ่โรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต แผนกวิชาบริหารการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2518), หน้าบทคัดย่อ

วิธีสอน การใช้อุปกรณ์การสอนน้อยมาก จึงทำให้บทพรวงด้านการควบคุมครูให้ปฏิบัติงานการ
สอน ครูเกิดความเบื่อหน่าย ไม่ตั้งใจปฏิบัติหน้าที่ให้ดีเท่าที่ควร ครูขาดขวัญและกำลังใจใน
การทำงาน ไม่ได้รับความก้าวหน้าในอาชีพเท่าที่ควร ผู้บริหารไม่เข้าใจผู้ปฏิบัติงานดีพอ¹

ในปี พ.ศ. 2519 เสถียร สัมตถภาพงศ์ ได้วิจัยเรื่อง "การประเมินผลหลักสูตร
ประถมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2503 หมวดวิชาพลานามัย" โดยทำการศึกษาจากประวัติ
ความเป็นมา รายงานการวิเคราะห์หลักสูตร การสัมมนาของศึกษานิเทศก์ทั่วราชอาณาจักร
และแบบสอบถาม สรุปได้ว่า วิชาพลานามัยขาดการปรับปรุงและพัฒนาให้สอดคล้องกับการ
เปลี่ยนแปลงของสังคมและสิ่งแวดล้อม มีปัญหาและอุปสรรคในการนำหลักสูตรไปใช้อย่างมากมาย
ทำให้ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของผู้เรียนไปตามแนวทางที่ต้องการเท่าที่ควร ผู้บริหาร
ตลอดทั้งผู้ที่มีส่วนร่วมในการปรับปรุงการเรียนการสอนวิชาพลานามัยก็ละเลย มองไม่เห็นความ
สำคัญและความจำเป็นที่จะส่งเสริมให้ดีกว่าสภาพปัจจุบัน²

ในปีต่อมา กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ ได้สำรวจสภาพปัญหาและความ
ต้องการของโรงเรียนในสังกัดกรุงเทพมหานคร โดยส่งแบบสำรวจพอสรุปส่วนที่เกี่ยวข้องกับ
พลานามัยได้ ดังนี้ คือ อาคารสถานที่ไม่เพียงพอกับจำนวนนักเรียน การเพิ่มอุปกรณ์การเรียน
การสอนพลศึกษาและครูพลศึกษา และการปรับปรุงบริการด้านสุขภาพ อาหารกลางวัน น้ำดื่ม
น้ำใช้ และสถานพยาบาลให้ดียิ่งขึ้น³

¹ สุวิชัย แก้วเกษ, "งานบริหารการศึกษาโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพ
มหานคร" (ปริญญาโทบริหารศึกษามหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ,
2518), หน้าหกค้อย

² เสถียร สัมตถภาพงศ์, "การประเมินผลหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2503
หมวดวิชาพลานามัย", หน้า 30

³ กรมวิชาการ, กระทรวงศึกษาธิการ, การสำรวจสภาพปัญหาและความต้องการ
ของโรงเรียนในสังกัดกรุงเทพมหานคร ปี 2520 (กรุงเทพมหานคร: กรมวิชาการ กระทรวง
ศึกษาธิการ, 2520), หน้า 2 - 20

ในปี พ.ศ. 2521 สมพงษ์ จิตระดับ ได้วิจัยเรื่อง "ความคิดเห็นของผู้บริหาร การศึกษาและครูประจำการโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร ต่อการใช้หลักสูตร ประถมศึกษา 2521 " เพื่อศึกษาความพร้อมในการใช้หลักสูตรประถมศึกษา 2521 อันประกอบด้วย อาคารสถานที่ และแหล่งบริการวิชาการ ความเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรและวัสดุหลักสูตร กิจกรรมการเรียนการสอน สื่อการเรียน การวัดและประเมินผล พบว่า โรงเรียนส่วนใหญ่ ยังไม่พร้อมต่อหลักสูตร 2521 เนื่องจากความแตกต่างในเรื่องขนาดโรงเรียน จำนวนบุคลากร นักเรียน และคุณภาพทางการศึกษา ส่วนที่เกี่ยวข้องกับวิชาพลศึกษา พบว่า การบริการด้านกีฬา สันทนาการ และพลาณามัย สนามกีฬา สนามเล่น เครื่องกีฬาประเภทต่างๆ ควรปรับปรุงให้ดีขึ้น ความสามารถในการสอนและการฝึกทักษะของครูในกลุ่มสร้างเสริมลักษณะอยู่ในเกณฑ์ดี¹

ในปีเดียวกัน สุนันท์ คลีขจาย ได้วิจัยเรื่อง "อาคารสถานที่และการใช้ประโยชน์ของ โรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร" พบว่า โรงเรียนส่วนใหญ่ใช้ลานชุทธิง เนื้อ ที่กับแคบไม่ถึง 5 ไร่เป็นส่วนมาก อาคารเรียนเป็นอาคารถาวรทั้งสิ้น มีอาคารประกอบน้อย ไม่มีโรงเรียนใดจัดการเรียนการสอนในห้องวิชาเฉพาะเลย ส่วนไม่เพียงพอ สภาพโรงเรียน ใหญ่ดีกว่าขนาดเล็กและขนาดกลาง สภาพแวดล้อมเครื่องอำนวยความสะดวกไม่แตกต่างกัน²

ในปีพ.ศ. 2522 บุญนิตย์ ไวสุตีก ได้วิจัยเรื่อง "ความคิดเห็นของผู้บริหาร การศึกษา ครูประจำการ และนักเรียนโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร เกี่ยวกับ

¹ สมพงษ์ จิตระดับ, "ความคิดเห็นของผู้บริหารการศึกษาและครูประจำการ โรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร ต่อการใช้หลักสูตรประถมศึกษา 2521 " (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชาประถมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2521), เหนามทศกัณฐ์

² สุนันท์ คลีขจาย, "อาคารสถานที่ และการใช้ประโยชน์ของโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร" (บทคัดย่อปริญญาโทบริหารศึกษามหาบัณฑิตและคุณวุฒิบัณฑิต ปีการศึกษา 2521 บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2521), หน้า 364

การใช้หลักสูตรประถมศึกษา 2521 " พบว่า ครูส่วนใหญ่เข้าใจหลักสูตรดี เพราะก่อนใช้ได้มีการอบรม จุดมุ่งหมายของหลักสูตรสอดคล้องกับความสนใจของผู้เรียน และถ่ายทอดการนำไปปฏิบัติ ส่วนการวัดและการประเมินผล ควรจะคัดถอนจุดประสงค์ในใบกรอกคะแนนในตนเอง เพราะการปฏิบัติครูวัดผลไม่ได้ตามความจริง ในด้านการเรียนการสอนส่วนใหญ่หันกลับมาบรรยายตามความเคยชินผู้วิจัย ได้ให้ข้อเสนอแนะว่า ครูที่สอนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ควรมีความรู้ทางพลศึกษา ศิลปะ กีฬา และนาฏศิลป์ดนตรีด้วย ส่วนปัญหาเรื่องสถานที่ทางเขตต่างๆ ควรจะจัดหาสถานที่เพื่อการเกษตร การฝึกอาชีพ กีฬา สันทนาการไว้เป็นส่วนกลางให้โรงเรียนได้ใช้ร่วมกัน¹

ในปีเดียวกัน ปิยวรรณ เพ็ญสุภา ได้วิจัยเรื่อง "ปัญหาการจัดและการสอนพลศึกษาของโรงเรียนในสังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดเชียงราย" พบว่า โรงเรียนส่วนใหญ่ขาดครูที่มีวุฒิทางพลศึกษา ใ้ครูประจำชั้นสอน ขาดอุปกรณ์ทางพลศึกษาทุกชนิด ที่มีอยู่ในสภาพไม่ดี ผู้บริหารไม่เข้าใจและไม่ให้การสนับสนุนเท่าที่ควร ครูพลศึกษาถูกเรียกไปใช้งานอื่น ครูพลศึกษาส่วนใหญ่ต้องการเอกสารและตำราประกอบการเรียนการสอน มีการอบรมการสอนวิชาพลศึกษาเป็นประจำทุกปี มีการนิเทศทางพลศึกษาเป็นประจำ และทำให้มีการสนับสนุนอย่างจริงจัง และจากการวิจัยยังพบว่า ครูที่ไม่มีวุฒิทางพลศึกษาประสบปัญหาในการสอน และการจัดพลศึกษาในโรงเรียนมากกว่าครูที่มีวุฒิทางพลศึกษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ²

ในปีเดียวกัน วีระเวช ปะทะยศ ได้วิจัยเรื่อง "ความต้องการนิเทศวิชาพลศึกษาของครูในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร" โดยส่งแบบสอบถามไปยังครูใหญ่และครูผู้สอน

¹ บุญนิตย์ ไวสุตีกุล "ความคิดเห็นผู้บริหารการศึกษา ครูประจำการและนักเรียนโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานครต่อการใช้หลักสูตรประถมศึกษา 2521" วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชาประถมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2522) หน้า 70-129

² ปิยวรรณ เพ็ญสุภา, "ปัญหาการจัดและการสอนพลศึกษาของโรงเรียนในสังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดเชียงราย" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชาพลศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2522), หน้าบทคัดย่อ

วิชาพลศึกษา จำนวน 120 คน พบว่า ครูใหญ่และครูพลศึกษาต้องการได้รับความช่วยเหลือจากพลศึกษานิเทศก์ โดยช่วยแนะนำวิธีการสอนแปลกๆใหม่ๆ ต้องการได้รับเอกสารคู่มือต่างๆ ทางพลศึกษา ช่วยแนะนำการผลิตอุปกรณ์ทางพลศึกษาชนิดเอง ช่วยหารายได้พิเศษมาปรับปรุงคานอุปกรณ์ และสถานที่ทางพลศึกษา ช่วยกระตุนให้ทางโรงเรียนปรับปรุงโครงการสอน และกิจกรรมพลศึกษา ช่วยเป็นสื่อกลางในการประสานงาน ติดต่อกับกิจการสถานพลศึกษาและกีฬาต่างๆ ของโรงเรียนกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ประสานงานกับทางโรงเรียน ชี้แจงโปรแกรมนิเทศและวิธีเยี่ยมนิเทศให้โรงเรียนทราบล่วงหน้า ช่วยค้นหาบริการชุมชนของโรงเรียนในสถานพลศึกษา สุขศึกษา นันทนาการและลูกเสือ จัดประชุมสัมมนาทางวิชาการแก่ครูผู้สอนวิชาพลศึกษานอกจากนี้ ครูใหญ่และครูพลศึกษายังต้องการให้พลศึกษานิเทศก์เป็นคนตรงต่อเวลา ชยันต์และอุทิศเวลาให้กับงาน กระจ่างอรุณ สนใจงานนิเทศ มีความรับผิดชอบสูง มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ มองกาลไกล และพลศึกษานิเทศก์ควรพิจารณาการอบรมวิชาหลักและวิธีสอนพลศึกษา และวิชาการนิเทศทางพลศึกษา¹

ในปีเดียวกัน มาลินี กุลมาตย์ ไขว้จัย เรื่อง "การเปรียบเทียบความคาดหวังของครู ครูใหญ่ และศึกษานิเทศก์ที่มีต่อประสิทธิภาพของหลักสูตรประโยคประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 กลุ่มวิชาสร้างเสริมลักษณะนิสัย" โดยไชแอมสอมครู ครูใหญ่ และศึกษานิเทศก์ในโรงเรียนทดลองใช้หลักสูตรจำนวน 25 โรงเรียน โดยที่แบบสอบถามแยกวิเคราะห์ตามแนวเนื้อหา 4 หมวด คือ จริยศึกษา ศิลปศึกษา คณิต-นาฏศิลป์ และพลศึกษา ผลการวิจัยพบว่า ครู ครูใหญ่ และศึกษานิเทศก์ มีความเห็นว่า เนื้อหาวิชาในหมวดวิชาพลศึกษาโดยทั่วไปเหมาะสมในสถาน ประโยชน์ ้วย จำนวนเวลาเรียน การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนใหม่บรรลุตามจุดมุ่งหมาย และการติดตามผล มีเพียงบางเรื่องที่จะต้องปรับปรุงให้ดีขึ้น เช่น เรื่องการเล่นโลกไฉน รองลงมา คือ เรื่องกิจกรรมเช้าจันทะ นอกจากนี้ ผู้วิจัยยังได้สรุปขอเสนอแนะของครู ครูใหญ่ และศึกษานิเทศก์ ในหมวดวิชาพลศึกษาไว้ดังนี้ คือ

¹ วีระเวช ปะทะยศ, "ความต้องการนิเทศวิชาพลศึกษาของครูในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต ภาควิชาพลศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2522) , เหน็บทศกัณธ

1. เนื้อหามากเกินไป . ควรลดแผนการสอนให้ลดลง และเพิ่มเวลาเรียนให้มากขึ้น
2. ควรให้รายละเอียดเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมทั้งฝ่าย และเหมาะสมกับวัย ความสามารถ
ที่เด็กจะปฏิบัติได้
3. ควรจัดหาอุปกรณ์พลศึกษา ที่จำเป็นให้เพียงพอ เช่น เบาะรองรับ
4. ควรจัดเนื้อหาและกิจกรรมในเรื่องการเล่นโลกใหม่ให้ฝ่าย เหมาะสมกับความสามารถ
ของเด็ก ป. 1¹

และในปีเดียวกัน นเรศ ศรีรัตน์ ได้วิจัยเรื่อง "ปัญหาการสอนวิชาพลานามัยใน
โรงเรียนประถมศึกษาของจังหวัดนครราชสีมา" โดยใช้กลุ่มตัวอย่างเป็นครูใหญ่และผู้สอนวิชา
พลานามัย อย่างละ 50 คน ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษาและสังกัดคอนกวดำเภอและกิ่งอำเภอ
โดยสอบถามเกี่ยวกับความคิดรวบยอดของวิชาพลานามัย บุคลากร และนโยบาย หลักสูตรและ
วิธีการสอน อาคารสถานที่ สิ่งแวดล้อมและชุมชน วัสดุ อุปกรณ์และการเงิน พบว่า มี
ปัญหาการสอนพลานามัยจริงแต่ไม่มากนัก และโรงเรียนขนาดเล็กมีปัญหามากกว่าโรงเรียน
ขนาดใหญ่.²

ในปี พ.ศ. 2524 พงษ์ศักดิ์ พูลศรี ได้วิจัยเรื่อง "การสอนพลศึกษาในโรงเรียน
ประถมศึกษา ของกรุงเทพมหานคร" โดยใช้กลุ่มตัวอย่างเป็นครูผู้สอนวิชาพลศึกษา จำนวน
205 คน ผลการวิจัย พบว่า สภาพการสอนในปัจจุบัน ครูส่วนใหญ่สอนวิชาอื่นและทำการสอน
วิชาพลศึกษาควบ ในการสอนพลศึกษาเน้นให้เห็นคุณค่าของการรักษาสุขภาพของตน และรักการ

¹ มาลินี กุลมาตย์, "การเปรียบเทียบความคาดหวังของครู ครูใหญ่และศึกษานิเทศก์
ที่มีต่อประสิทธิภาพของการใช้หลักสูตรประโยคประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 กลุ่มวิชาสร้าง
เสริมลักษณะนิสัย (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต แผนกวิชาประถมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย , 2522) . หน้า 132-133

² นเรศ ศรีรัตน์, "ปัญหาการสอนวิชาพลานามัย ในโรงเรียนประถมศึกษาของ
จังหวัดนครราชสีมา" ผลงานวิจัยทางการศึกษา (กรุงเทพมหานคร:สำนักงานคณะกรรมการการ
ศึกษาแห่งชาติ สำนักนายกรัฐมนตรี โครงการพัฒนาสังคมศาสตร์ที่เกี่ยวกับการศึกษา, 2522)
หน้า 66-67

ออกกำลังกายสม่ำเสมอ การจัดกิจกรรมการสอนเป็นไปตามหลักสูตรของโรงเรียน วิธีการสอนส่วนใหญ่จะอธิบายและสาธิตให้เด็กดู และให้เด็กเล่นเอง การจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรจัดใ้เด็กควบคู่ไปกับการสอน และการวัดผลโดยเน้นให้เห็นคุณค่า และรักการออกกำลังกายอยู่เสมอ ปัญหาการสอนวิชาพลศึกษาที่ครูส่วนใหญ่ประสบ คือ อุปกรณ์และสถานที่ไม่เพียงพอ ครูส่วนใหญ่ต้องการให้มีการอบรม และนิเทศการสอนเพิ่มมากขึ้นและต้องการความช่วยเหลือ ทางด้านการปรับปรุงวิธีการสอน การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน วิธีใช้และสร้างอุปกรณ์¹

²⁴
ในปีเดียวกัน เกษม ช่วยพั่ง ได้วิจัยเรื่อง "ปัญหาการจัดและดำเนินการโปรแกรมพลศึกษาในโรงเรียนประถมศึกษา ในสังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดนนทบุรี" ใช้กลุ่มตัวอย่างเป็นครูสอนวิชาพลศึกษา จำนวน 60 คน พบว่า ปัญหาในการจัดและดำเนินโปรแกรมพลศึกษาในโรงเรียนที่พบมาก ได้แก่ อุปกรณ์ทางพลศึกษามีไม่เพียงพอกับจำนวนนักเรียนและมีไม่ครบทุกประเภทตามกิจกรรมที่จัด งบประมาณที่จัดและดำเนินโปรแกรมพลศึกษามีไม่เพียงพอ ขาดหนังสือหรือเอกสารทางพลศึกษา และคู่มือครูในการค้นคว้าเพิ่มเติม ขาดห้องทำงานครูพลศึกษาที่เป็นเอกเทศ ห้องเปลี่ยนเครื่องแต่งกายสำหรับนักเรียนและห้องเก็บอุปกรณ์พลศึกษา สถานที่ฝึกกิจกรรมในร่มและกลางแจ้งมีไม่เพียงพอ และอยู่ในสภาพที่ไม่เหมาะสม นักเรียนไม่มีชุดฝึกพลศึกษาที่แน่นอนในการเข้าร่วมกิจกรรม และขาดผู้เชี่ยวชาญที่จะมาให้ความรู้และช่วยเหลือในการจัดและดำเนินโปรแกรมพลศึกษา²

¹พงษ์ศักดิ์ พุฒศรี, "การสอนพลศึกษาในโรงเรียนประถมศึกษาของกรุงเทพมหานคร" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารศึกษาศาสตร์ ภาควิชาพลศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2524), หนามทศกัณฐ์

² เกษม ช่วยพั่ง, "ปัญหาการจัดและดำเนินโปรแกรมพลศึกษาในโรงเรียนชั้นประถมศึกษา ในสังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดนนทบุรี" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารศึกษาศาสตร์ ภาควิชาพลศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2524), หนามทศกัณฐ์

ในปี พ.ศ. 2525 จารุวรรณ ศิลปรัตน์ ได้วิจัยเรื่อง "ความคิดเห็นเกี่ยวกับบริหารงานในโรงเรียนประถมศึกษาของผู้บริหารการศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร" ใช้กลุ่มตัวอย่างเป็นผู้บริหารการศึกษาของกรุงเทพมหานคร และผู้บริหารโรงเรียนประถมศึกษาของกรุงเทพมหานคร พบว่า ผู้บริหารทั้งสองกลุ่มมีความเห็นคล้ายสอดคล้องกับการบริหารงานตามหลักวิชาการบริหาร คือ หัวหน้าสถานศึกษา ควรส่งเสริมให้ครูศึกษาเกี่ยวกับหลักสูตร ควรจัดหาเอกสารเกี่ยวกับหลักสูตรและหนังสืออ่านประกอบให้ครูอย่างเพียงพอ และสะดวกในการขอใช้ ควรจัดครูเข้าสอนให้ตรงกับความรู้ความสามารถของครูมากที่สุด โรงเรียนควรมีสวนขวัญสกลุปกรณ์การสอนให้ครูสามารถนำไปใช้ได้อย่างสะดวก สำหรับปัญหาและอุปสรรคในการบริหารงานวิชาการนี้ พบว่า โรงเรียนมีเอกสารประกอบหลักสูตรไม่เพียงพอ ครูผู้สอนไม่นำความรู้ความสามารถมาใช้อย่างเต็มที่ สนใจแต่ความก้าวหน้าของตนเอง ครูมีปัญหาทางด้านเศรษฐกิจจึงนำเวลาไปใช้หารายได้ ประกอบกับขาดครูสอนวิชาเฉพาะ เช่น ครูศิลป์ ครูขับร้อง การจัดอัตรากำลังไม่เหมาะสม โรงเรียนในเขตชั้นในครุ้มักเกิน แต่ครูในเขตชั้นนอกมักสอนมากเกินไป สำนักการศึกษาขาดผู้ชำนาญในการผลิตวัสดุอุปกรณ์ ครูส่วนใหญ่ไม่สามารถผลิตวัสดุอุปกรณ์การสอนได้เอง การจัดสรรอุปกรณ์ของสำนักการศึกษา มักไม่ตรงกับความต้องการของโรงเรียนและมักส่งมาในช่วงเวลาไม่เหมาะสม ทำให้ไม่สามารถใช้ประโยชน์ได้อย่างเต็มที่ โรงเรียนขาดงบประมาณในการจัดตั้งห้องสมุด โรงเรียนไม่ได้รับความช่วยเหลือทางวิชาการจากศึกษานิเทศก์อย่างเพียงพอ ศึกษานิเทศก์มุ่งคำนึงให้การอบรมมากกว่าให้นิเทศตามโรงเรียน การอบรมที่ทางกรุงเทพมหานครจัดขึ้น ไม่ได้เน้นสิ่งที่ครูจะสามารถนำไปใช้ได้จริง ในด้านการวัดและประเมินผล ครูขาดเครื่องมือ เครื่องใช้ เครื่องอำนวยความสะดวกในการเตรียมวัสดุแต่ละครั้ง ขาดการนำผลที่ได้จากการวัดและประเมินผลมาใช้ประโยชน์ในการปรับปรุงการเรียนการสอน ผู้วิจัยได้ให้ข้อเสนอแนะว่า ควรเอาหนักการศึกษา (ผู้บริหารโรงเรียนส่วนใหญ่มีวุฒิทางการศึกษา) มาอบรมเป็นนักบริหารจะช่วยให้สามารถนำมาประยุกต์ใช้ในการบริหารการศึกษาได้เป็นอย่างดี ควรแก้ไขระเบียบข้อบังคับเก่า ๆ เกี่ยวกับการคัดเลือกครูให้เหมาะสม ความสำรวจความต้องการด้านวัสดุอุปกรณ์ของโรงเรียนอย่างแท้จริง หรือเปลี่ยนวิธีการใหม่ให้โรงเรียนเป็นผู้จัดซื้อเองทั้งหมด ควรจัดให้มีการอภิปรายร่วมกันถึงปัญหาต่าง ๆ ของการใช้หลักสูตร ตลอดจนปรับปรุงดัดแปลงให้เหมาะสมกับสภาพของโรงเรียน ควรปรับปรุงในเรื่อง

งบประมาณและยานพาหนะ เพื่อไม่เป็นอุปสรรคในการปฏิบัติงานของศึกษานิเทศก์ ตลอดจนนำ
กระจายกำลังศึกษานิเทศก์ไปปฏิบัติงานประจำเขตพื้นที่โดยส่วนนักการศึกษา¹

และในปีเดียวกัน พิทักษ์ เหล็กกล้า ได้วิจัยเรื่อง "ปัญหาในการจัดโครงการ
ผลศึกษาของครูที่ผ่านการอบรมภาคเรียนฤดูร้อนวิชาชุดผลศึกษาในโรงเรียนประถมศึกษาจังหวัด
พะเยา" โดยใช้กลุ่มตัวอย่างเป็นครู อ.สร.ผลศึกษาที่สอนในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัด
สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดพะเยา จำนวน 138 คน ได้รับคืน 115 ชุด พบว่า ครูอ.สร.
ทำการสอนวิชาผลศึกษาภายหลังการอบรม 82.61 % ปัจจุบัน ยังสอนผลศึกษาอยู่ 53.91 %
การวิจัยพบว่า ปัญหาในการจัดโครงการผลศึกษาในโรงเรียนที่พบ คือ เครื่องแต่งกายในการ
เรียนผลศึกษาของนักเรียนไม่เหมาะสม จำนวนอุปกรณ์ไม่เพียงพอกับจำนวนนักเรียน สถานที่
ในรมมีไม่เพียงพอสำหรับสอนวิชาผลศึกษา ไม่มีที่เก็บอุปกรณ์อย่างเหมาะสม บริเวณสนาม
ไม่มีความปลอดภัย ไม่มีที่เปลี่ยนเครื่องแต่งกายสำหรับนักเรียน อุปกรณ์ผลศึกษาเก่าชำรุด
และไม่ปลอดภัย การเบิกเงินเพื่อใช้จ่ายในการจัดโครงการผลศึกษาในโรงเรียนไม่มีความ
สะดวก ขาดการนิเทศทางผลศึกษา ขาดแหล่งคนควาทางผลศึกษาเพิ่มเติม ขาดการอบรม
ทางคานผลศึกษา และผู้ปกครองมีฐานะทางเศรษฐกิจไม่ดี ทำให้มีปัญหาในการเข้าร่วมกิจกรรม
ผลศึกษา²

¹จารุวรรณ กิลปรัตน์, "ความคิดเห็นเกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการในโรงเรียน
ประถมศึกษาของนักบริหารการศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต
ภาควิชาบริหารการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2525), หน้า 137-150

²พิทักษ์ เหล็กกล้า, "ปัญหาในการจัดโครงการผลศึกษาของครูที่ผ่านการอบรมภาค
เรียนฤดูร้อนวิชาชุดผลศึกษาในโรงเรียนประถมศึกษา จังหวัดพะเยา" (วิทยานิพนธ์ปริญญา
โทบัณฑิต ภาควิชาผลศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2525), หน้าทศกยอ